

İyiliđi Başa Kakmak

– Mikdadi · 30 Ekim 2018

İyiliđi başa kakmak!

Çarşıya gitmiş idi bir gün adamın biri
Hava bulutlu idi dolařtı birkaç yeri

Derken yađmur bařladı řemsiyesi de yoktu
Lakin çarşıda onun tanıdıkları çoktu

Hemen birinden gidip şemsiye istemiřti
Ben onu tekrar sana getiririm demiřti

O da hay, hay diyerek, buyurunuz alınız
İsterseniz gitmeyin, akşam bizde kalınız

Hayır, gitmem gerekir evde çocuklar bekler
Ben eve varmadıkça, yenilmiyor yemekler!

Ertesi günü gelip onu iade eder
Oradan ayrılarak kendi iřine gider

Birkaç gün sonra onu adam yolda görüyor
Selamlařtıktan sonra ahvalini soruyor

Ona der ki o gece keřke bizde kalaydın
Ne olurdu bir gece misafirim olaydın?

Eğer bizde kalaydın, sana hizmet ederdim
Mecbur olsan kalırdın ama şemsiye verdim

Bana uđramasaydın ben seni görmeseydim
Halin nice olurdu şemsiye vermeseydim?

Dedi ki vermeseydin bir yere yaslanırdım
Onu da bulmasaydım belki de ıslanırdım!

Adam kötü huyluydu kinayeli bakardı
Yardımsaverdi lakin onu başa kakardı

Bir böyle, iki böyle, hayli çok zaman olur
Ona uğradığına adam bin pişman olur

Her gördüğü seferde aynı soruyu sorar
Başına kaka kaka adamı hayli yorar

Bir gün yine gezerken bir havuz kenarında
Hava bulutlu imiş o günün ayarında

Dalgın bir halde iken ani bir hitap duydu
Adam hemen hatırlar şemsiye veren buydu

Üşenmeden yürüyüp gelip yanında durdu
Herif yaklaştığında aynı soruyu sordu

Eğer cimrilik yapıp işini görmeseydim
Halin nice olurdu şemsiye vermeseydim

Adam bir ona baktı bir de havuza baktı
O kadar sinirlendi adeta şimşek çaktı

Kan beynine sıçradı bir öfkeyle patladı
Cevap vermeden önce o havuza atladı

Dedi be kötü adam bunu bin sefer sordun
Halim nice olurdu şimdi gözünle gördün

Yeter, çekil kafamdan duymayayım sesini
Nasıl aldım namerdin o gün şemsiyesini

Artık daha konuşma ebediyen benimle
Sana son sözüm budur bu ıslanmış tenimle!

Şair Mikdat Bal